

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

O cuvîntare istorică

A 15-a sesiune a O.N.U. este una din cele mai însemnate ale acestei organizații internaționale menită să exprime voința de pace și progres a omenirii. Însemnătatea deosebită a acestei sesiuni a fost marcată prin faptul că un număr mare de țări au fost reprezentate la cel mai înalt nivel și că premierul sovietic N. S. Hrușciov, eminentul luptător pentru pace, a pus în cuvîntarea lui istorică — problemele principale ale vremii noastre. Cuvîntarea aceasta a avut un ecou larg și puternic în toată lumea și tezele ei au fost susținute de majoritatea delegațiilor de la O.N.U. și au șubrezit pozițiile imperia- listilor.

La 23 septembrie a. c. de la înalta tribună a O.N.U. a răsunat glasul libertății, păcii și progresului, care este glasul popoarelor. În deosebi două sînt problemele, care au fost scoase în lumină, ca probleme, ce așteaptă o rezolvare imediată: dezarmarea generală și totală și lichidarea totală și definitivă a regimului colonialist.

Problema principală a vremii noastre este dezarmarea generală și totală. Aceasta e „problema cea mai importantă a contemporaneității”. Popoarele nu pot îngădui ca marile descoperiri ale științei și progresele tehnicii să fie folosite pentru distrugere. Popoarele cer folosirea pașnică a energiei atomice, a rachetelor și sateliților și a altor realizări tehnice și înfăptuirea unei societăți fără arme și fără războaie. Uniunea Sovietică a prezentat Adunării Generale a O.N.U. o „Declarație în problema dezarmării” și propunerea: „Principalele prevederi ale Tratatului cu privire la dezarmarea generală și totală”. În aceste documente se dezvoltă și se precizează programul dezarmării generale și totale, susținut de U.R.S.S. și statele socialiste, se merge în întîmpinarea propunerilor occidentale și se prezintă un plan amănunțit și precis. După acest program toate statele ar efectua, în trei etape, „lichidarea totală și definitivă a tuturor forțelor lor armate și a armamentelor”. În prima etapă (de un an—un an și jumătate) încetează producția și se distrug „toate mijloacele deja existente de transportare la țintă a armei nucleare”, se lichidează „bazele militare străine de pe teritoriul străin”, se retrag „trupele străine de pe aceste teritorii”, se reduc forțele armate și armamentele statelor (pentru U.R.S.S. și S.U.A. limita e de 1.700.000

oameni). În a doua etapă se interzic armele de exterminare în masă (atomice, chimice, biologice, etc.), se sistază producția lor, se lichidează stocurile de asemenea arme, se continuă reducerea forțelor armate și armamentelor tuturor statelor. În a treia etapă se pune capăt producției de război, se lichidează forțele armate și armamentele, ministerele de război, statele majore și toate instituțiile și organizațiile militare și paramilitare, încetează alocarea de fonduri în scopuri militare. Pentru securitatea internă a statelor vor fi suficiente „contingente de poliție sau miliție strict limitate, al căror efectiv va fi stabilit de comun acord”, iar dacă va fi necesar pentru menținerea securității internaționale, statele vor pune la dispoziția Consiliului de Securitate al O.N.U. contingente de miliție. Măsurile de dezarmare în cele trei etape se vor efectua sub un sever control internațional.

Aplicarea planului de dezarmare generală și totală ar duce la realizarea — vi-

sului „de veacuri al popoarelor: — o lume fără arme, o lume fără războaie”.

Va rămîne înscrisă în istorie data memorabilă cînd, de la tribuna O.N.U. șeful guvernului sovietic a adresat chemarea înflăcărată la desființarea regimului colonialist. Acest regim este rămasiță din alte vremi, de asuprire a popoarelor Africei, Asiei și Americii de Sud din partea imperialismului, rămasiță care astăzi nu mai poate fi și nu mai trebuie să fie tolerată. Stăpînirea colonială a însemnat exploatare și jaf nemilos, prin care popoarele subjugate au fost ținute în mizerie economică și înapoiere culturală. Pe lîngă că popoarele acestea nu se bucură de independență și demnitatea lor națională este călcată în picioare, în colonii este durată cea mai mare a zilei de muncă și cele mai scăzute salarii, cel mai scăzut venit național, cel mai mare procent de analfabeți, cea mai scurtă durată a vieții. Potrivit datelor oficiale ale O.N.U. în Indonezia, înainte de eliberare de sub jugul olandez venitul național pe cap de locuitor era doar de 25 dolari, în timp ce în Olanda era de 20 ori mai mare; în India acest venit era de peste

(urmare în pag. 2)

Glasul poporului român

În 27 septembrie a. c. a răsunat de pe tribuna Adunării Generale O.N.U. glasul poporului român prin cuvîntul d-lui Gh. Gheorghiu-Dej, fiu și conducător iubit, care întruchipează în modul cel mai desăvîrșit aspirațiile poporului și voința sa de pace. Mesager al voinței poporului român, d. Gh. Gheorghiu-Dej a făcut o amplă și cuprinzătoare expunere a politicii externe a Republicii Populare Romîne, politică de promovare a coexistenței pașnice, de apărare fermă a păcii, de dezvoltare a colaborării multilaterale între toate țările, indiferent de orînduirea lor socială. În deosebi a fost exprimată importanța, pe care poporul și guvernul român o acordă celor două probleme principale ale vremii noastre: dezarmarea generală și totală și lichidarea sistemului colonial.

Cuvîntarea subliniază puternic ideea interesului universal pe care îl prezintă înfăptuirea dezarmării generale și totale în zilele noastre, cînd nici un stat, oricît de puternic, nu ar mai putea să împingă omenirea într-un conflict armat fără a suferi el însuși consecințele. Înfăptuirea dezarmării ar ridica de pe umerii popoarelor povara tot mai apăsătoare a cheltuielilor militare, ar elibera mari resurse

care ar putea servi cu succes pentru a stimula dezvoltarea industrială, modernizarea agriculturii, îmbunătățirea condițiilor de trai în țările din Africa, America Latină, grav rămase în urmă ca rezultat al dominației coloniale.

De aceea R. P. Romîna și-a exprimat deplina aprobare și întregul sprijin față de propunerile marii puteri iubitoare de pace, Uniunea Sovietică, prezentate în ședința din 23 septembrie de tovarășul N. S. Hrușciov, propuneri al căror merit istoric este acela că permite ieșirea tratatelor de dezarmare din impasul în care au fost aduse de puterile occidentale, oferă o bază serioasă pentru o abordare concretă, constructivă, fructuoasă a problemei dezarmării. Pe bună dreptate se subliniază în cuvîntare contrastul dintre programul sincer, eficient și radical, propus de Uniunea Sovietică și susținut de țările socialiste — program a cărui traducere în viață ar stăvilii chiar din primul moment cursa înarmărilor, ar duce la restrîngerea și distrugerea armamentelor, la reducerea și desființarea forțelor armate — și propunerile americane, al căror efect, dacă ar fi aplicate, ar fi desfășurarea nestingherită și în ritm sporit a cursei înarmărilor. Ori care

(Continuare în pag. 2)

O cuvîntare istorică

(continuare din pag. 1)

10 ori mai mic decît în Anglia: în Congo era de 13 ori mai mic decît Belgia. Numărul știutorilor de carte în Indonezia era de 15—20 la sută, în Pakistan de 14 la sută. În unele țări asuprite durata medie a vieții unui om este de 35 ani. Această nedreptate revoltătoare nu mai poate dăinui: popoarele coloniale au „o singură ieșire din starea de mizerie și lipsă de drepturi — lichidarea regimului colonial de administrare”.

De fapt, prin luptă eroică, după al doilea război mondial, un miliard și jumătate de oameni, adică jumătate din populația lumii, au rupt cătușele robiei coloniale și au format state naționale independente. Au mai rămas în robia colonială peste 100 milioane de oameni. Dar și în coloniile acestea pămîntul clocotește ca un vulcan: popoarele înrobite luptă cu eroism pentru eliberarea lor națională. Și „cînd popoarele se ridică la luptă pentru libertatea lor, pentru o viață mai bună, nici o forță din lume nu poate stăvili această puternică mișcare”. Dacă nu astăzi, atunci curînd, colonialismul va fi lichidat.

Cum O.N.U. are obligația să afirme egalitatea în drepturi a națiunilor mari și mici și dreptul la autodeterminare a popoarelor, O.N.U. nu mai trebuie să tolereze regimul colonial, ci să contribuie la lichidarea deplină și definitivă a acestui regim. În acest sens guvernul sovietic „supune examinării actualei sesiuni a Adunării Generale” a O.N.U. „Declarația cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale”, în care se cere: 1. să fie desființate regimul colonial și administrația colonială, sub toate formele lor și să se acorde independența tuturor popoarelor coloniale; 2. să fie lichidate toate punctele de sprijin ale colonialismului — posesiuni și regiuni arendate — pe teritorii străine; 3. guvernele tuturor țărilor să respecte egalitatea și drepturile suverane și integritatea teritorială în relațiile dintre state.

Eliberarea popoarelor coloniale, lichidarea regimului colonial, ar stinge focarele de primejdie de război, ar ajuta la dezvoltarea economiei și culturii acestor popoare, ar aduce foloase pentru întreaga economie mondială și pentru statornicirea unei păci trainice în lume. Pentru a înlătura înapoierea, în care au fost ținute aceste popoare, trebuie să li se acorde ajutor economic și tehnic de către O.N.U. și de către țările dezvoltate. Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste au acordat și acordă ajutor popoarelor eliberate, ca să-și întărească independența și să-și făurească o viață mai bună.

Eliberarea popoarelor coloniale e o poruncă a istoriei și voința întregii omeniri progresiste.

Chemarea făcută tuturor în această cuvîntare istorică: „Să fie rezolvată problema dezarmării generale! Libertate și independență tuturor popoarelor coloniale!”, a avut un puternic răsunet mondial, a pătruns în inimile tuturor oamenilor dornici de pace și progres, însuflețindu-i la noi acțiuni hotărîte în numele apărării păcii. Ea marchează o cotitură nu numai în activitatea O.N.U., ci și în însăși desfășurarea evenimentelor din vremea noastră. Ea deschide calea spre o lume a popoarelor libere și egale, a păcii și colaborării, spre binele și fericirea omenirii întregi.

T. R.

Glasul poporului român

(Urmare din pag. 1)

ar fi obstacolele și dificultățile obiective în calea dezarmării generale și totale, ele pot fi învinse dacă și puterile occidentale vor da dovadă de luciditate și realism, dacă vor ține seama de cerințele și interesele popoarelor. Așa cum a subliniat d. Gh. Gheorghiu-Dej, năzuința nobilă a întregii omeniri este aceea de „a se inaugura în dezvoltarea societății umane o eră nouă în care războaiele să rămîna definitiv de domeniul trecutului iar oamenii să poată folosi în întregime resursele planetei noastre și propriile lor energii, pentru a crea o lume în care să fie lichidate pentru totdeauna înapoierea, sărăcia și foametea, să înflorească relațiile pașnice de colaborare rodnică și prietenie între popoare”.

Prin cuvîntul conducătorului delegației romîne, s-au făcut puternic auzite în sala Națiunilor Unite atașamentul popoului nostru față de cauza progresului omenirii, libertății tuturor popoarelor, hotărîrea și fermitatea cu care el se pronunță pentru abolirea definitivă și neîntîrziată a blestematului sistem colonial. Cuvîntarea demască cu vigoare politica de oprirea a popoarelor dusă de puterile colonialiste — politică incompatibilă cu aderența la principiile Cartei O.N.U.

Cuvîntarea salută de asemenea lupta plină de abnegație pentru libertate a popoarelor coloniale. Dînd expresie sentimentelor întregului popor român, guvernul R. P. Romîne sprijină Declarația istorică cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale, propusă de U.R.S.S.

Se remarcă apoi că pe arena mondială se înfruntă două linii, două orientări: o orientare bazată pe principiile coexistenței pașnice, orientarea lagărului socialist care urmărește întărirea și dezvoltarea continuă a bunelor relații între state, eliminarea încordării internaționale și rezolvarea la masa tratativelor a litigiilor dintre state; o altă orientare — cea a promotorilor războiului rece și ai cursei înarmărilor — care duce la organizarea de acțiuni agresive și la imixțiuni grosolane în treburile interne ale altor țări, la crearea și întreținerea focarelor de neliniște, periclitînd grav pacea lumii. Trimiterea avioanelor americane de spionaj deasupra teritoriului U.R.S.S., înarmarea accelerată a revanșarzilor vestgermani sub patronajul puterilor N.A.T.O., manevrele militare organizate de N.A.T.O. chiar în ziua deschiderii sesiunii O.N.U., acțiunile împotriva Cubei, sînt manifestări ale acestei orientări respinse de popoare. Interesele păcii impun ca Adunarea Generală a O.N.U. să condamne și să ceară încetarea acțiunilor care încalcă principiul suveranității naționale și periclitează pacea.

Republica Populară Romînă a stat întotdeauna și stă pe poziția că fiecare stat, mare sau mic, are îndatorirea să-și aducă contribuția proprie la afirmarea principiilor coexistenței pașnice. Această poziție și-a găsit reflectarea în propunerea prezentată de conducătorul delegației romîne: „Acțiuni pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate între state europene aparținînd unor sisteme social-politice diferite”. Guvernul român consideră că dezvoltarea și îmbunătățirea continuă a relațiilor dintre statele situate în regiuni în care cele două sisteme social-economice vin în contact imediat sau apropiat capătă o însemnătate deosebită atît pentru țările direct intere-

sate, cît și pentru pacea și securitatea generală. Reînnoirea de la tribuna O.N.U. de către d. Gh. Gheorghiu-Dej a propunerilor guvernului român cu privire la încheierea unui tratat de înțelegere și securitate colectivă în regiunea balcano-adriatică are drept scop transformarea acestei regiuni într-o zonă a înțelegerii, bunei vecinătăți și conviețuirii între state așa cum doresc popoarele tuturor țărilor balcanice.

La crearea Organizației Națiunilor Unite a stat ideea asigurării unei păci îndelungate, ceea ce este indiscutabil legat și de educarea în spiritul ideilor păcii a tinerei generații, care va avea mîine conducerea destinului statelor. Răspunde de aceea pe deplin țărilor fundamentale ale O.N.U. propunerea cuprinsă în cuvîntarea șefului delegației romîne cu privire la „Măsuri pentru promovarea în rîndurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare”, — propunere inspirată de necesitatea ca nicăiri tînăra generație să nu fie crescută în spiritul urii rasiale, militarismului și războiului, ci în acela al prețuirii omului și realizării sale, al prieteniei între popoare.

Exprimînd poziția țării noastre în problemele internaționale actuale la ordinea zilei d. Gh. Gheorghiu-Dej a arătat temerurile profunde ale politicii de pace a statului nostru legate de însăși natura orînduirii țării noastre, unde poporul muncitor a sfărîmat lanțurile dominației imperialiste și își făurește, liber și stăpîn pe soarta sa, o viață tot mai frumoasă, mai îmbelșugată.

Delegația romînă a venit la O.N.U. ca mesager al voinței de pace a poporului român și a hotărîrii sale de a aduce o contribuție constructivă la rezolvarea problemelor arzătoare ale relațiilor internaționale. Cuvîntarea rostită de d. Gh. Gheorghiu-Dej în cadrul dezbaterilor generale a O.N.U., constituie o puternică expresie a acestei voinți, o reală contribuție pozitivă în această direcție. Ea a făcut să crească și mai mult prestigiul și autoritatea de care se bucură Republica Populară Romînă pe arena internațională ca factor activ de pace.

Manifestîndu-și cu o puternică însuflețire adeziunea totală și sprijinul neprecupețit față de ideile și propunerile cuprinse în cuvîntarea conducătorului iubit, d. Gh. Gheorghiu-Dej, poporul român își exprimă hotărîrea de a lupta fără preget pentru apărarea păcii, de a menține mereu trează vigilența față de uneltirile dușmanilor păcii, de a contribui la progresul omenirii.

Alături de Uniunea Sovietică, de celelalte țări ale lagărului socialist și de toate țările iubitoare de pace, poporul român va fi și de aci înainte în primele rînduri ale luptei forțelor mondiale ale păcii, pentru înfăptuirea dezarmării generale și totale, lichidarea rămășițelor colonialismului, pentru triumful principiilor coexistenței pașnice și întărirea păcii în lumea întregă.

Slujitorii și credincioșii Bisericii noastre sprijinesc cu entuziasm propunerile prezentate la O.N.U. de d. Gh. Gheorghiu-Dej și aduc contribuția lor la lupta poporului român pentru pacea a toată lumea, pentru dezarmare, pentru independența popoarelor coloniale, pentru o viață îmbelșugată și fericită.

T. R.

Biserica Ortodoxă Română

S-au împlinit 12 ani de la marele act al reîntregirii bisericești. În acești ani am trăit cu toții sub oblăduirea Bisericii Ortodoxe Române, ca fii credincioși și iubitori ai acestei Biserici. În acești ani ne-am dat seama mai bine că Biserica Ortodoxă este mama noastră duhovnicească. Ea fiind adevărata Biserică și Biserica strămoșilor noștri. De aceea la împlinirea a 12 ani de viață înfrățită la sinul Bisericii Ortodoxe, amintim câteva gânduri despre Biserica noastră, așa cum am cunoscut-o și o cunoaștem.

Incepem cu sf. slujbe, pentru că credincioșii cunosc Biserica mai ales prin slujbele Ei. Pentru credincioși Biserica este: Sf. Liturghie, Utrenia, Vecernia, Maslul, Spovedania, Impărtășirea, Sfeștania, Cununia, înmormintarea, ș. a. Ei sînt legați în primul rînd de rînduilele bisericești, prin care Iisus Hristos își revarsă darurile Sale în viața lor. E știut că protopopii, care au iscălit „actul unirii” de la 1698, au scris că așa se unesc dacă toate slujbele și rînduilele vechi rămîn neschimbate. Ei și-au dat seama că credincioșii nu-și schimbă „legea”, ci țin la ea, și nu îngăduie nici o stricare a rînduilelor strămoșești. În cei 250 ani de despărțire în două biserici, preoții și credincioșii, ortodocși și greco-catolici, au păstrat slujbele neschimbate. Credincioșii gr. catolici aveau obiceiul să spună preotului, ce venea nou în parohie: „părinte, te rugăm să nu ne

schimbi slujbele și obiceiurile”. Azi nu mai trebuie să spună aceste cuvinte, pentru că Biserica Ortodoxă a păstrat și păstrează toate rînduilele vechi cu scumpătate.

De aceea cea dintîi bucurie a reîntregirii bisericești a fost aceasta că — după 250 ani de despărțire — noi, preoții și credincioșii am putut să slujim la același altar, să ne adunăm în aceleași biserici și la aceleași slujbe fără nici o împiedecare, pentru că rînduilele bisericești erau aceleași. Aceasta e mărturia credincioșilor reveniți la casa părintească: „nu s-a schimbat nimic; sînt aceleași slujbe; aceleași biserici, cu Mîntuitorul, Maica Domnului și sfinții cunoscuți”. Așa că viața bisericească în parohii s-a scurs pe același făgaș ca înainte de 1948, doar că de atunci preoții slujesc împreună și credincioșii vin la biserică împreună și se roagă împreună.

Deci prima mulțumire pentru credincioși este că în Biserica Ortodoxă ei au toată comoara slujbelor, care-și au începutul de la Mîntuitorul și Sfinții Apostoli și au fost întărite de Sf. Părinți și primite și prețuite de strămoșii noștri. În aceste rînduile au trăit creștinii cei dintru început, în ele au trăit strămoșii noștri, în ele trăim și noi astăzi. Ele sînt rînduile dumnezeiești, cu așezămînt de la Domnul nostru Iisus Hristos.

În al doilea rînd în Biserica Ortodoxă avem dreapta credință. Această dreaptă credință o găsim, nu numai în cărțile de învățătură ale Bisericii, ci și în slujbe și în pastoralele Vlădicilor și predicile preoților. Sf. slujbe cuprind o comoară de învățături, care au pătruns în credința noastră din moși-strămoși. Aceste învățături sînt acele învățături de credință, pe care ni le-a descoperit Domnul nostru Iisus Hristos, le-au propovăduit Sfinții Apostoli și le-au formulat Sf. Părinți în Sinoadele ecumenice (Soboarele a toată lumea). Biserica Ortodoxă așa cum sf. slujbe le-a păzit fără schimbare — a păstrat și sfințele învățături, fără să adauge sau să scadă ceva din ele. Că odată ce Mîntuitorul ne-a dat cuvîntul lui Dumnezeu, noi trebuie să-l păstrăm așa cum ni l-a dat, fără a-l amesteca cu păreri de ale noastre. Așa a făcut Biserica Ortodoxă: ea a înlăturat toate ereziile, toate rătăcirile de la dreapta credință și a stat neclintită în credința cea dintru început propovăduită de Sf. Apostoli. De această învățătură dreaptă sînt pline toate slujbele noastre. De aceea credincioșii, care iau parte la slujbe ortodoxe, au și dreapta credință, cunosc și învățătura cea adevărată, așa cum cîntă merge la slujbe catolice primește și învățătura catolică, cuprinsă în acele slujbe. Nu poți să fii

catolic cu învățătura și cu slujba ortodoxă, că slujba ortodoxă nu se potrivește cu învățătura catolică. Fiecare biserică își are învățătura și slujbele sale. De aceea nu se pot amesteca învățături de la o biserică, cu slujbe de la alta. E însă cunoscut că biserica catolică a adăugat învățături noi și slujbe noi la cele din vechime, iar biserica protestantă a lăpădat multe din cele vechi. Singură Biserica Ortodoxă a păstrat fără schimbare și slujbele și învățăturile de credință, primite de la Mîntuitorul, Sf. Apostoli și Sf. Părinți.

Așadar a doua mulțumire a preoților și credincioșilor este că în Biserica Ortodoxă ei au dreapta credință, așa cum au ținut-o creștinii încă dintru început și cum au ținut-o strămoșii noștri.

Biserica Ortodoxă are și organizarea, sau orînduirea cea dreaptă. În Biserică sînt: credincioși, diaconi, preoți, episcopi, mitropoliți și patriarhi, cum au fost în primele veacuri creștine. Biserica Ortodoxă Română are conducerea ei de sine stătătoare, cea mai înaltă putere de hotărîre și îndrumare, avînd Sf. Sinod, adică soborul vlădicilor romîni, în frunte cu P. F. Patriarh Justinian. Ce rost avea ca romîni gr. catolici să fie conduși din Italia (de la Roma) de o conducere străină, care nu-i cunoștea și nu le știa sufletul și dorurile? Acum conducerea bisericească e la noi în țară, la București, pentru toți preoții și credincioșii și conducătorii bisericești (episcopi, mitropoliți, patriarh) sînt ridicați dintre preoții și credincioșii romîni, cunoscători ai sufletului credincioșilor și legați de vîrile poporului. Îi simțim că sînt ai noștri, că ne înțeleg păsul și împărtășesc cu noi toate dorințele. Avem încredere în ei și îi primim în parohii cu dragoste și bucurie. Le urmăm îndemnul și îndrumările.

Aceasta e a treia mulțumire a preoților și credincioșilor: că în Biserica Ortodoxă e rînduiala veche a Sf. Apostoli — bazată pe cuvîntul Mîntuitorului — și că Biserica Ortodoxă Română are conducerea ei cu ierarhi ridicați din sinul familiilor noastre. Ba și preoții și credincioșii au cuvînt de spus în trebile bisericești, prin Adunarea Parohială și consiliul parohial, prin Adunarea Eparhială și prin Adunarea Național-bisericească, unde cuvîntul preoților și al credincioșilor e luat în seamă și ajută la bunul mers al vieții bisericești.

Dar, pe lângă bucuria de a avea sf. slujbe, credința și orînduirea cea dreaptă, cea adevărată, cea din „sfînta vechime”, avem și bucuria de a fi în lucrarea noastră alături de poporul muncitor. Biserica Ortodoxă Română nu primește porunci din afară, de peste graniță, cum primea conducerea Bisericii gr. catolice, de la Roma. Ea se conduce singură, e legată de țara aceasta și de poporul acesta. Ea sprijinește munca poporului pentru o viață mai bună, pentru a face patria mai bogată și mai puternică. Ea sprijinește lupta pentru pace a poporului și se bucură de marile realizări, de marile biruinți ale Republicii Populare Romîne. De aceea preoții și credincioșii, care sînt legați cu tot sufletul, cu toată inima de pămîntul țării, de poporul muncitor și de viața cea nouă, de patria oamenilor muncii de la oraș și sate, primesc cu bucurie îndrumările patriotice ale vlădicilor noștri și muncesc și luptă alături de popor pentru ca patria să fie tot mai frumoasă, ca viața să fie tot mai îmbelsugată și mai luminată, ca pacea să fie atotbiruitoare pe întreg globul pămîntesc.

Iată pe scurt ce putem mărturisi despre Biserica Ortodoxă după 12 ani de viață înfrățită la altarele ei sfînte: Ea e Biserica strămoșilor noștri, care a păstrat și păstrează Sf. Slujbe, învățătura de credință și orînduirea, așa cum ni le-au transmis Sf. Părinți de la Mîntuitorul și Sf. Apostoli; ea e Biserica păcii, așa cum o vrea Domnul nostru Iisus Hristos, care este „capul” și „temelia” Ei.

Mărturisind acestea, ne obligăm ca și de acum înainte să fim fii buni și iubitori ai Bisericii Ortodoxe Romîne și cetățeni vrednici ai patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

T. R.

Psalmii proorocind pe Hristos

(Urmare din pag. 3)

Hristos în vorbire și oferindu-se ca jertfă pentru păcatele oamenilor. „În sulul cărții”, adică în Vechiul Testament sînt profeții despre venirea lui Mesia (b. o. în Gen. 3, 15; 12, 2—3; 49, 10). Așa dar psalmistul declară neîndestulătoare vechile jertfe și vestește jertfa adusă de Hristos.

Sînt cîteva texte, nu prea numeroase, care descriu loviturile ce se dau lui Mesia, în floarea vîrstei sale. Atari locuri sînt: Ps. 89, 45—46 și Ps. 102, 25: „L-ai lipsit de strălucire, ai scurtat zilele tinereții lui și l-ai acoperit de ocară”.

Strălucirea se referă la demnitatea de rege, cum și-l închipuiau cei vechi că va veni. Cuvintele „ai scurtat zilele lui” înseamnă că va muri în floarea vîrstei, din pricina suferințelor.

Un alt psalm al 110-lea descrie cele două demnități: regalitatea și preoția: „Zis-a Domnul, Domnului meu: șezi de-a dreapta mea...”.

Rezultă de aici că Mesia va sta pe tronul aceleiași împărății adică pe tronul împărăției spirituale. Mesia va lua parte la onoarea Domnului, stăpînește și guvernează alături de El. Se vede aici Fiul șezînd de-a dreapta Tatălui.

Un alt psalm mesianic este 117, 22. Sînt cuvintele cunoscute: „Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii s-a făcut în capul unghiului”.

Orice piatră care nu are întrebuintare e fără valoare, omul o calcă în picioare. Indată ce primește o întrebuintare, e așezată între două proprietăți ca piatră de hotar, sau îndată ce este așezată la temelia unei zidiri piatra crește în importanță, pentru că pe ea se întemeiază dreptul de proprietate sau se sprijinește pe ea un întreg edificiu. Piatra de aici e Mesia, ca și la Isaia 28, 16, unde avem un text paralel acestuia. De aceea se zice acolo: „Cel ce se biziue pe ea nu se va clătina” (Isaia 28, 16). În Evanghelia Sf. Matei „piatră” este Hristos. Psalmistul l-a numit „piatră din capul unghiului” pentru că „el avea să unească atît pe iudei cît și popoarele păgîne, cele două mari părți constitutive ale omenirii, privite din punct de vedere religios, într-o unică zidire mare a lui Dumnezeu, într-o Biserică”.

Astfel se vede ca un fir roșu, purtîndu-se de-a lungul psalmilor regele spiritual și împărăția lui, Mesia și jertfa lui mîntuitoare.

N. Neaga